

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Følge Varemærkeloven af 11te April 1890, § 4 Nr. 1, maa et Varemærke ikke registreres, naar det udelukkende bestaar i Tal, Bogstaver eller Ord, som ikke have en saa fremtrædende ejendommelig Form, at det kan anses som Figurmærke. Denne Bestemmelse, der med væsentlig samme Indhold fandtes i Varemærkeloven af 2den Juli 1880 § 6, motiveredes i Anmærkningerne til det Forslag, der laa til Grund for sidstnævnte Lov, ved den Betragtning, at Benyttelsen af Tal, Bogstaver og Ord efter disses Natur og Bestemmelse bør staa aaben for alle og enhver, og at derfor en enkelt ikke bør kunne tilegne sig dem til udelukkende Brug; det fremhævedes derhos, at Forsøg paa at fastsætte en Grænse for Afgangen til at erhverve Ret til Brugen af saadanne Mærker vilde støde paa praktiske Vanskeligheder.

I Henhold til Loven af 11te April 1890 § 14 Nr. 4 kan det efter Overenskomst med fremmed Stat, der gør tilsvarende Indrømmelse for danske Varemærker, ved kongelig Anordning fastsættes, at fremmede Varemærker, for saa vidt de ikke stride imod Moralen eller den offentlige Orden, registreres her i Landet i den Form, hvori de i den fremmede Stat ere gyldige. Som Følge heraf kunne vel fremmede Varemærker, der udelukkende bestaa af Ord, være at modtage til Registrering her i Landet, men denne Registrering er uden praktisk Betydning, idet Lovens § 7 bestemmer, at naar et registreret Varemærke indeholder Ord, som ikke have en saa fremtrædende ejendommelig Form, at det kan anses som Figurmærke, udelukkes andre ikke derved fra at benytte den samme Betegnelse som Varemærke eller Del af et saadant. Paa den anden Side ere danske Næringsdrivende udelukkede fra at erhverve Eneret til Benyttelse af Ordmærker i fremmed Land, med

hvilket Danmark har en Overenskomst som den nævnte, idet det som Regel vil kræves i det fremmede Land, at Mærket nyder Beskyttelse i Hjemlandet.

Det har imidlertid efterhaanden vist sig, at visse Ordmærker ere komne til at spille en ikke ringe Rolle i Samhandelen, saaledes at der har gjort sig Krav gældende paa deres Retsskyttelse; dette gælder Mærker, indeholdende de saakaldte „Fantastord“ eller Benævnelser, som Opfinderen eller Producenten af en Vare danner for at adskille den fra andre Varer, uden at Mærket udmærker sig ved en fremtrædende ejendommelig Form, og uden at Benævnelsen tilsigter nærmere at angive nogen Egenkab hos Varen, saasom dens Oprindelse, Bestaffenhed, Bestemmelse, Kvantitet eller Pris. Dette Krav er imødekommet i adskillige fremmede Lovgivelser, saaledes den tyske Varemærkelov af 1894 og Tillægsslov af 5te Marts 1897 til den svenske Varemærkelov, ligesom der i Norge i indeværende Aar har været fremsat Forslag af Regeringen i denne Retning. Det er oplyst, at der til det danske Varemærkeregistreringskontor gentagne Gange er fremkommet Forespørgsel om Modtagelse til Registret af saadanne Varemærker.

Da der ikke skønnes at være nogen Betænkelighed ved at tilstaa Retsskyttelse for Ordmærker, naar disse — overensstemmende med den i den svenske Lov og det norske Lovforslag fulgte Terminologi — nærmere bestemmes paa den stete Maade, og da man maa tillægge det Betydning, at der som hidtil bevares Overensstemmelse mellem de 3 nordiske Rigers Varemærkelovgivelser, har man foreslaaet de hertil fornødne Ændringer i den danske Varemærkelovs § 4 Nr. 1 og § 7.